

Il·lustració Oblit Baseiria

Ara que ja ve Nadal

Pralino

Axel Hacke
Il·lustra: Michael Sowa

L'inesperat regal del Pare Noel

Eva Heller
Il·lustra: Michael Sowa

Barbara Fiore Editora
Càdis, 2007
Preu: 12euros
Pàgines: 48

Il·lustracions de 'Pralino' i 'L'inesperat regal del Pare Noel', de Michael Sowa

Hi ha dos llibres, petits i exquisits en la seva concepció com a llibre objecte, que vaig descobrir a la vegada. De fet pensava que només era un quan a sota vaig trobar l'altre. Iguals, però diferents, fan una bella parella. I seria massa fàcil dir que les semblances són de mida, color o il·lustracions per formar

part d'una mateixa sèrie o col·lecció (tot i que això és del tot cert). No. Hi ha alguna cosa més. Alguna cosa màgica que els uneix i els embolcalla situant-los en un espai temps molt concret i, malauradament, força desvirtuat en els temps que corren: la nit de Nadal.

Pralino és un petit robot que vol ser el regal perfecte concebut per complau-

re les dues bandes: el que el farà i el que el rebrà.

La Simonetta és la nina, que una nit de Nadal el Pare Noel no aconseguia recordar qui havia demanada, però que s'espera pacientment a ser entregada a qui realment l'espera.

Les dues històries volen recuperar aquella màgia perduda, però tanmateix eterna, del Nadal.

Cal llegir-los quan toca, perquè no hi ha res més trist que llegir contes de Nadal quan ja ha arribat a la seva fi, quan ja s'han acabat les vacances. Podem escollir entre fer una lectura solitària en una bona butaca i amb llum d'espelmes o bé amb veu alta i clara per fer d'un conte el millor regal per compartir en la nit màgica de Nadal.*

MICRORELAT

PERE GUIXÀ

Dijous a última hora

“**M**ira, tu, encara no sé qui ets”, diu el professor mirant cap a la part alta de l'amfiteatre, on un dels fluorescents parpelleja com si un insecte volgués sortir-ne. És un dijous a les vuit del vespre, hi ha un terç d'alumnes a l'aula 314 i, a través de les finestres, arriba del pàrquing el so tènue dels cotxes i les motocicletes que fan per sortir del campus, la majoria ja no hi tornaran fins dilluns. “No, em sap greu, no sé qui ets, com et dius, perquè no ets a la llista, t'hi havien d'haver posat, esclar, com a ja matriculat, sense la inscripció omplerta com cal, potser omplerta amb irregularitats, a tot

estirar, i és que som ja al desembre, gairebé les festes, i tots tenim ganes que arribin per passar uns dies amb la família i els amics, en tenim moltes ganes, però et juro que després et buscaré i quan et trobi m'asseguraré que algú, a la secretària, la Luz María o l'uixer o el meu doctorand, et posi a la llista, com a matriculat o oient, això no ens importa gens ni mica, no hi ha hostilitat, no és res personal, ni ets a la llista, perquè no aprovis aquesta assignatura i les altres que vinguin en la teva puta vida, rovelló, perquè sóc el coordinador d'estudis i tu m'estàs putejant tots els dies del quadrimestre, des que vam

començar amb això al setembre, les falles i els volcans i els estrats i les cartografies i tot plegat, allà dalt que t'hi estàs i la jaqueta i els apunts i tot plegat, m'exaltes, m'importunes, t'hi asseguis a dalt o més a prop, vas variant, cada dia, cada hora, i és que no calles, noi, vull fer classe, ho entens?, no ets a la llista, només una mica de classe, coneixement, no demanem pas massa, oi?, de manera que, tingue-ho ben clar, tu m'estàs putejant i jo et putejaré a tu, et putejaré fins que no pugui més i això acabi d'una vegada i me'n cansi”.

Mai vam arribar a descobrir a qui ho deia. (Classe de geologia, curs 98-99.)*

ESPÈCIE PROTEGIDA

ADA CASTELLS

Lou Andreas-Salomé sola

Tal com passa sovint amb les dones, el seu talent es valora segons el nombre i el prestigi d'homes que les han elogiades. El cas de la filòsofa i escriptora Lou Andreas-Salomé (1861-1937) ens pot servir com a exemple. En la biografia il·lustrada que n'acaba de publicar la Universitat de València, feta per Ursula Welsch i Dorothee Pfeiffer, la trobem fotografiada amb Friedrich Andreas, amb Nietzsche, amb Paul Rée, amb Rilke, i se'n explica que molts d'ells la consideraven un cervell i, també, que van intentar tenir-hi relacions, perquè el cervell en qüestió es veu que lluia un bon embolcall i això no hi ha intel·lectual o poeta que ho desestimi. Ella va triar i va viure intensament l'amor, però sempre mantenint un anhel d'independència difícil d'assolir. Als trenta anys va escriure a Rilke: “Només ara sóc jove, només ara puc ser el que altres són als 18 anys: jo mateixa”.

Se l'ha presentat molts cops com a

musa, però ja seria hora que se la considerés una mentora. Per exemple, ella insistia perquè Rilke s'acostés a la senzillesa i a la natura, perquè així arribaria a l'essència, i Freud li agraià les seves consideracions sobre el narcisisme, perquè eren clarificadores. Amb qui sí que va poder fer aquest

paper va ser amb Anna, filla de Freud, amb qui va construir una sòlida amistat. La conclusió de la vida de Lou Andreas-Salomé, si ens hem de refiar del que en sabem, és que al final se'n va sortir i es va construir ella mateixa. Aquest és el gran èxit d'una persona. I, com a prova, una de les seves últimes frases: “Envellir val la pena”.*

L'Espill 26
Pensar en català avui

Josep Renau, 1907-1982
Compromís i cultura